

Kde jsou lidské zkameněliny?

Jak to, že se lidské fosilie nenašly například spolu s trilobity? Jestliže lidé a dinosauri žili ve stejné době, jak to, že jejich zkameněliny nebyly nalezeny pohromadě? Jak mohla potopa ovlivnit uspořádání zkamenělin?

Bible nám říká (Gen 1), že člověk „přišel“ na svět šestý den stvoření. Tedy ve stejný den, kdy byla stvořena suchozemská zvířata (včetně dinosaurů), a den poté, co byli stvořeni ptáci a mořští tvorové.

Evolucionisté tvrdí, že pořadí zkamenělin (např. trilobiti v hlubokých vrstvách, lidské fosilie spíše v horních) je dáno tím, jak se jednotlivé druhy na zemi objevovaly a zase mizely. Počítají s procesem trvajícím mnoho milionů let. Z tohoto úhlu pohledu představuje každá vrstva horniny obrovské časové období.

Kreacionisté oproti tomu věří, že většina zkamenělin získala své místo v hornině v průběhu celosvětové potopy, o níž podává svědectví Genesis v 6. - 9. kapitole (viz kap. 10). Kreacionisté tedy věří, že za pořadí zkamenělin může potopa a následné místní katastrofy, které „pohřbily“ flóru a faunu. Pochybovači se ale ptají: Jak to, že se lidské fosilie nenašly například s dinosauri?

Představují jednotlivé vrstvy hornin dlouhé věky?

Existuje řada důkazů, že tomu tak není. Například: velká pískovcová formace Coconino ve Velkém Kañonu je silná 100 metrů a zaujímá plochu 250 000 km². Rozsáhlé zbrzdění hornin nasvědčuje tomu, že celá tato formace ležela v hluboké, rychle tekoucí vodě. Také u dalších vrstev můžeme

vidět, že byly usazeny rychle. Nepozorujeme však žádný náznak výrazných časových prodlev mezi ukládáním jednotlivých vrstev. Celý profil Velkého Kaňonu se ohýbá v místě zvaném Kaibabská antiklinála. Přesto, že je ohyb v některých místech opravdu extrémní, masiv se neláme ani nepraská. Kdyby vrstvy vznikaly 300 milionů let, jak předpokládají evolucionisté, musela by hornina být tvárná po celou tu dobu, aby tak velké ohnutí vydržela bez poškození.¹ Logičtější ale je, že vrstvy byly uloženy a ohnuty rychle - a to během biblické potopy.

Nabízíme další důkazy o tom, že neexistovala obrovská časová období vývoje, ale že se vrstvy usazovaly rychle (je jich však mnohem více):

- zkameněliny procházejí několika vrstvami - například kmeny stromů procházejí skrz vrstvy, o nichž se tvrdí, že vznikaly miliony let (běžně v uhelných slojích). Kdyby tomu tak skutečně bylo, horní části kmene by musely odehnít. To se však nestalo. Vrstvy tedy musely vzniknout rychle po sobě;
- jemné povrchové stopy, které můžeme vidět na kamenech spodních vrstev (např. různá zvrásnění či otisky chodidel), ukazují, že k překrytí další vrstvou muselo dojít velmi brzy;
- mezi vrstvami hornin nenajdeme zkamenělou zeminu (půdu); i to svědčí o tom, že časové prodlevy nemohly být velké;
- v hornině ani mezi jednotlivými vrstvami nenajdeme známky eroze (kdyby byla vrstva po delší dobu vystavena vlivu vody a větru, musely se zákonitě vytvořit stružky a rýhy);
- nacházíme pouze omezený počet nekonformit. I když tato místa (zřetelné přestávky v usazování) svědčí o časových mezerách, jde o vždy o odchylky místní a sporadické, takže můžeme usuzovat, že i časové prodlevy byly omezené a trvaly krátce;
- klastické (úlomkovité) žíly a tunely - objevují se tam, kde se směs písku a vody snaží protlačit výše položenými vrstvami. Předpokládá se, že vrstva písku je o miliony let starší, než vrstvy nad ní. Je tedy zvláštní, že písek neměl čas ztuhnout;
- ...a řada dalších.²

Také o Uluru (Ayers Rock) ve střední Austrálii se tvrdí, že vznikal pomalu v průběhu mnoha milionů let. Struktura skály ale ukazuje na to, že se formovala velmi rychle a před nedávnem.³

Dalším oříškem pro ty, kdo počítají vývoj Země na stovky milionů let, je existence tzv. „živých zkamenělin“. Mořské hvězdice, medúzy, mlži, plži a hlavonožci, které známe jako fosilie staré 530 milionů let - alespoň podle evolucionistů -, jsou stejní jako tvorové žijící dnes. Německý vědec dr. Joachim Scheven má sbírku čítající přes pět set exemplářů takovýchto „živých zkamenělin“. Navíc - některé z těchto fosilií chybějí v mezilehlých vrstvách, údajně představujících miliony let vývoje Země. To opět nasvědčuje, že žádné takové časové mezery ve skutečnosti nebyly.

☐ *Usazováním dvou geologických formací - viz obr. 8 v příloze*

Důkazy, že lidé a dinosauři žili ve stejné době

Evolucionisté věří, že lidé žili 65 i více milionů let po dinosaurech. Mnoho důkazů však svědčí o opaku:

- Mnoho historických záznamů o žijících zvířatech, která byla známá jako „draci“, velmi dobře popisuje tvory námi nazývané „dinosauři“ - např. *triceratops*, *stegosaurus*, *tyrannosaurus a ankylosaurus*. Videofilm „*The Great Dinosaur Mystery*“ (Velká dinosauří záhada) popisuje některé z nich.⁴ Při čtení čtyřicáté kapitoly knihy Jób narazíme na výraz *behemot*. Tento tvor připomíná některého z velkých dinosaurů jako byl například *apatosaurus* či *brachiosaurus*.
- Nemineralizované („nezkamenělé“) kosti dinosaurů.⁵ Jak by mohly být takovéto kosti staré 65 či více milionů let? Některé navíc obsahují krvinky. Museli bychom mít opravdu hodně bujnou fantazii, abychom uvěřili, že jsou starší několika tisíců let.
- Horniny se zkamenělinami dinosaurů často obsahují velmi málo rostlinných fosilií (jako příklad uveďme Morrisonovu formaci v Severní Americe). To jen potvrzuje myšlenku, že vrstvy nevznikaly miliony let. Kdyby tomu tak bylo, čím by se dinosauři živili? Jeden *apatosaurus* potřeboval ke svému životu přes tři tuny vegetace denně. Přesto ve vrstvách s pozůstatky dinosaurů nenacházíme výraznější známky vegetace. Jinak řečeno - nacházíme pozůstatky dinosaurů, ne však pozůstatky nějakého ekosystému či „věku dinosaurů“.

Zkameněliny vybočující z řady

Mnoho zkamenělin a lidských výtvorů bylo nalezeno v „nesprávné“ vrstvě.⁶ Leží například ve vrstvách, které podle evolucionistů představují období,

vodní flóra a fauna

Plující vodní živočichové

Pobřežní/říční fauna a flóra
Plující mořské rostlinyMalí savci, dinosauři,
obojživelníci a nížinné lesy

Velcí savci, ptáci a horské lesy

suchozemská flóra a fauna

začátek, voda stoupá ... voda přikryla zemi ...

vody ustupují ...

po potopě

Pravděpodobné fáze potopy

kdy dotyčný živočich vůbec nežil nebo lidský výtvar nemohl vzniknout. Existuje mnoho příkladů; některé byly publikovány v seriózních odborných časopisech, ještě než se evolucionistický světový názor stal dogmatem. Tyto příklady však v současných evolucionistických časopisech nenajdeme, patrně proto, že se do evolucionistického pohledu na svět nehodí. Nositel Nobelovy ceny sir Fred Hoyle řekl:

„Dnešní věda je v zajetí světónázorů. Každá cesta je zablokována mylným přesvědčením a pokoušeli se publikovat v odborném časopise cokoliv odporujícího dnešnímu světovému názoru, šéfredaktor vaši práci smete se stolu.“⁷

Kniha *Forbidden Archeology* (*Zapovězená archeologie*) od Crema a Thompsona obsahuje seznam některých lidských výtvarů, které se našly na „nesprávném místě“.⁸ Crema a Thompson píší svou knihu z pozic pozápadnělého hinduismu, aby ukázali, že člověk tu musel být od dávnověku, jak to požadují věky cyklického přetělování podle hinduistické

Zkameněliny jsou uloženy v pořadí, jaké bychom očekávali od globální potopy.

víry (pravým hinduistům může být takové zdůvodňování ukradené, neboť pro ně je materiální svět pouhou představou⁹). Cremovi a Thompsonovi nezáleží na milionech let, jen na tom, zda tu byl člověk. Shodnout se s nimi můžeme v tom, že člověk tu byl prakticky od počátku, nikoli však v těch milionech let. Cremo a Thompson pracovali opravdu důkladně - jejich práce měla 914 stran.

Lidské zkameněliny se také našly, celé stovky, ale převážně ve vrstvách pocházejících podle většiny kreacionistů z období po potopě (např. pohřbené v jeskyních z popotopní „doby ledové“, viz kap. 16). Přesto se - minimálně v jednom případě - našly lidské kosti ve „starší“ vrstvě.¹⁰ Naneštěstí nedostačující dokumentace spojená s jejich přemístěním znemožňuje vyloučení případného pohřbu do hlubší vrstvy, i když tomu nic nenasvědčuje.

Při zkoumání, zda to, co bylo nalezeno v téže vrstvě, také skutečně žilo ve stejné době, hledají paleontologové na zkamenělinách poškození, které by se dalo pokládat za stopu umělého přemístění a mohlo tak zpochybnit společný život nebo zánik. Po hříchu se k tomuto vysvětlení („umělý zásah“ nebo „prolínání vrstev“) utíkají prakticky vždy, když narazí na nález, který do své vrstvy podle jejich názoru nepatří.

Existuje nějaké obecné pravidlo?

Přestože jednotlivé vrstvy nereprezentují různá časová období historie Země, jak si často lidé myslí, můžeme vysledovat určité principy. Například nepohyblivé organismy sídlící na mořském dně velice často nacházíme ve spodnějších vrstvách, a to vždy víc organismů pohromadě. Naopak - fosilie suchozemských obratlovců se vyskytují v horních vrstvách. Zvažme následující faktory:

Fosilie obratlovců se vyskytují velmi zřídka ve srovnání se zkamenělinami bezobratlých mořských živočichů (nemajících páteř). Obrovské množství nalezených zkamenělin tvoří právě bezobratlé mořské organismy a rostlinný materiál ve formě uhlí či ropy. Jak už bylo řečeno, zkameněliny obratlovců se vyskytují vzácně; lidské fosilie ještě vzácněji.¹¹

Řekněme, že v době potopy bylo na Zemi deset milionů lidí.¹² Kdyby se jejich těla zachovala a byla pravidelně uložena do 700 milionů kilometrů krychlových horniny (což je objem vrstev obsahujících zkameněliny), připadl by jeden člověk na 70 krychlových kilometrů horniny. Bude tedy poměrně nesnadné najít vůbec nějakou lidskou fosilii.

Celosvětová potopa začala tím, že se provalily prameny obrovské pro-

pastně tůně. Je logické, že nejprve byly „pohřbeny“ mořské organismy sídlící na mořském dně (mnohé z nich byly nepohyblivé nebo byly pohyblivé pouze částečně). Navíc se vyskytovaly ve velikém množství a byly dosti odolné (např. korýši).¹³ Když se vody vylily, aby zatopily zemi, suchozemská zvířata „pohřbily“ jako poslední.¹⁴ Když byly přívalem zatlačeny do horniny vodní rostliny, následovala vegetace rostoucí v bažinách a poslední přišly na řadu rostliny suchozemské.

Suchozemští tvorové se mohli pohybovat (zvláště ptáci), takže prchali do výše položených oblastí. Díky tomu je voda dostihla mnohem později. Lidé se do poslední chvíle mohli držet vorů nebo klád. Po smrti se jejich těla nadmula a plula na hladině. Brzy se stala potravou pro ryby. Proto se pozůstatky lidí téměř nezachovaly a lidské fosilie z dob potopy jsou velmi vzácné.

Pohyblivější a inteligentnější zvířata přežila nejdéle a byla pohřbena poslední, proto jejich pozůstatky byly více vystaveny erozi ustupujícími vodami potopy a jejím následkům. Byly proto prakticky téměř všechny zničeny. Rozdíl v inteligenci by mohl vysvětlit skutečnost, že dnes nacházíme fosilie dinosaurů v jiných vrstvách než zkameněliny např. dobytka.¹⁵

Jiným činitelem je třídící účinek vody. Uhelné ložisko v Yallournu v Austrálii obsahuje skoro půl metru tlustou vrstvu tvořenou z 50% pylem. Jediný způsob, jak se pyl mohl nahromadit v takové vrstvě, je naplavení vodou při katastrofě obrovských rozměrů, která spláchla rostliny z rozsáhlé oblasti a uložila je na dno Yalournské pánve.

Když procházíme jednotlivé geologické vrstvy, můžeme vypožorovat zajímavé pravidlo - směrem vzhůru velikost fosilií roste (škeble v nižších vrstvách jsou menší než škeble nad nimi). Proč by se organismy vyvíjely směrem k větším a větším? Dnes žijící formy živočichů, které známe také ze zkamenělin, jsou menší než jejich zkamenělí předci. I zde se nabízí vysvětlení, že by mohlo jít o třídící účinek vody.¹⁶

Doporučujeme Woodmorappův elaborát, který se zevrubně zabývá fosilními nálezy hlavonožců (do této skupiny živočichů patří například chobotnice a kalmaři) a tím, jak zapadají do představy stvoření a potopy.¹⁷

Existují faktory, které by mohly vysvětlit principy vypožorované ve fosilních nálezech, včetně absence lidských fosilií v horninách z doby potopy. Většina nálezů zkamenělin nepředstavuje historii života na zemi, ale spíše pořadí ukládání pozůstatků během potopy. Od globální potopy bychom jistě očekávali jisté systematické uložení zkamenělin, i když nikoli naprosto důsledné. A to je přesně to, co dnes v geologických vrstvách nacházíme.

S rekonstrukcí dějinných událostí jsou vždycky problémy - zejména s těmi, které se ničím nepodobají současnosti. Takovou událostí je i potopa.¹⁸ Je pro nás obtížné představit si přesné pořadí událostí při potopě, jak voda vymílala a poté ukládala různé materiály, z nichž vznikaly zkameněliny. Je docela možné, že v budoucnu nějaký průbojný kreacionistický vědec přijde s modelem potopy, který plně vysvětlí nálezy zkamenělin a pořadí jednotlivých vrstev hornin.

Z tohoto hlediska stojí za zmínku Woodmorappův model TAB (Tectonically Associated Biological).¹⁹ Dr. Tasman Walker navrhl model potopy, který rovněž přijatelně vysvětluje mnohá výše zmiňovaná fakta.²⁰ Model prudkého pohybu tektonických desek doktorů Austina a Baumgardnera (s kolektivem) také není nezajímavý z hlediska rozložení zkamenělin (viz kap. 11). Pracuje se na dalších modelech, které mohou vysvětlit dosavadní nálezy.²¹

Nelze pochybovat, že evolucionistický pohled na historii Země je chybný a že nálezy v horninách a zkamenělinách (včetně uložení lidských fosilií) dávají mnohem lepší smysl ve světle biblického svědectví - o stvoření, pádu člověka a potopě.

Když Bůh vyslovil svůj soud nad světem, řekl: „Člověka, kterého jsem stvořil, smetu z povrchu země (Gen 6,7). Není nedostatek předpotopních lidských fosilií také naplněním tohoto soudu?!

Poznámky:

- 1 S. A. Austin: *Grand Canyon: Monument to Catastrophe* (San Diego, CA: Institute for Creation Research, 1994).
- J. Morris: *The Young Earth* (Colorado Springs, CO: Creation-Life Publishers Inc., 1994).
- 2 Morris, *The Young Earth*.
Raging Waters, video z produkce Keziah Videos, 1998.
- 3 A. Snelling: „Uluru and Kata Tjuta,” *Creation*, 1998, 20(2):36-40.
- 4 Eden Films/Films for Christ. Viz také kap. 19.
- 5 C. Wieland: „Dinosaur Bones: How Old Are They Really?“ *Creation*, 1999, 21(1):54-55, a odkazy v této knize.
- 6 Například: G. F. Howe, E. L. Williams, G. T. Matzko, W. E. Lammerts: “Creation Research Society Studies on Precambrian Pollen, Part III: A Pollen Analysis of Hakatai Shale and Other Grand Canyon Rocks,” *Creation Research Society Quarterly*, 1988, 24(4):173-182.
- 7 J. Horgan: “Profile: Fred Hoyle,” *Scientific American*, 1995, 272(3):24-25.
- 8 M. A. Cremo, R. L. Thompson: *Forbidden Archeology*. (San Diego, CA: Bhaktivedanta Institute, 1993), str. 797-814.
- 9 To je jeden z důvodů, proč se věda rozvíjí pouze v národech s biblickou, respektive křesťanskou tradicí.
- 10 Dvě lidské kostry se našly v měděných dolech v Moabu (Utah, USA) v Dakota Sandstone (dakotská pískovcová skála), o níž se předpokládalo, že pochází z éry dinosaurů. C. L.

- Burdick: "Discovery of Human Skeletons in Cretaceous Formation (Moab, Utah)," *Creation Research Society Quarterly*, 1973, 10(2):109-10.
- 11 Morris: *The Young Earth*.
- 12 J. Woodmorappe: "A Diluviological Treatise on the Stratigraphic Separation of Fossils," *Creation Research Society Quarterly*, 1983, 20(4):133-185.
- 13 Vyskytují se i zachovalé otisky „měkkých“ tvorů jako jsou medúzy. To dokazuje rychlost usazování.
- 14 Bible říká, že potopa začala v obrovské propastné tůni (tím je myšleno moře).
- 15 Mnoho kreacionistů považuje zkameněliny velkých savců za post-potopní (např. nálezy v John Day County, Oregon, USA).
- 16 Ačkoli velké kameny mají tendenci klesat na dno, velcí koryši například mají celkově menší hustotu než malí koryši, takže se mohou v usazovacích procesech uložit později.
- 17 J. Woodmorappe: "The Cephalopods in the Creation and the Universal Deluge," *Creation Research Society Quarterly*, 1978, 15(2):94-112.
- 18 Geologové ze sekulární sféry nesprávně předpokládají, že celá historie Země procházela stejnými procesy, jaké vidíme v přírodě dnes. To je učení uniformismu, které hraje prim v geologii posledních dvou století. Brání se přijmout důkazy o biblické potopě. Říkají: Jestliže dnes nevidíme žádnou celosvětovou potopu, nemohlo se nic takového odehrát ani v minulosti. Důkazy ukazující na potopu se snaží vysvětlit pomocí jevů, které jsou pozorovatelné v přítomnosti. Ve 2. listu Petrově (3,3-7) čteme prorocství, které ukazuje, jak mylné je pojetí těchto geologů, kteří odmítají zázrak stvoření a biblickou potopu.
- 19 Woodmorappe: "A Diluviological Treatise. . . ."
- 20 T. Walker: "A Biblical Geologic Model," *Proc. Third ICC*, 1994, str. 581-92.
- 21 Michael Oard, osobní kontakt.